

Kerim- (Bilge Karasu'nun 'Altı Ay Bir Güz' Romanından)- **İçedönük**

Karakter Güçlü gözlem yeteneği doğuştan karakteristik bir özelliği Kerim İçin, bütün ve detayı bir arada görür, ilişkilendirirdi. Hümanistliği ile herkesin, hiç olmazsa, çoğu insanın, iyi olduklarını, iyi parçalar taşıdıklarını tasavvur ederdi. Kin ve öc alma güdülerini bilmeden, affedici özellikler taşırdı. Saygılıydı, saygıyı O, doğuştan itibaren kanıksamıştı ama belki de bu özellik çoktan ayrılmasına neden olur, yalnızlığı severdi. Karakterinde baskın olan, bazıları için kötü, olarak nitelendirilecek, sevdiği insanlara karşı ölesiye hatta öldürmeyi bile kanıksayan huyuydu. Ailesinde, küçüklüğünden itibaren, şımarık, olarak nitelendirilirdi.

Aktiviterler Kerim yurt dışı seyahatlerinden hoşlanır, tarihi yerleri gezerken, gözlem yeteneği ile hayal gücünü buluşturur. Kitap okumayı, çeviri yapmayı sever. Her daim beslediği kediyi gözlemlemek, kedisıyla oynamak O'nun için doyurucu ve önemli aktivitelerdir.

ÖRNEK ANILAR

Hümanist Kerim, insanlara sevgiyle bakan, insanların çoğunun iyi olduğunu düşünen, hümanist bir karakterdi. “İnsanlar güzeldi, çekiciydi. Her birinde bakılacak, beğenilecek bir şey bulabiliyor. Her birinde...Söz gelimi elbet. Her birinde değil ama çoğunda...Evet çoğunda...Bir göz, bir yürüyüş biçimi, bir el, bir endam, bir hava,bir”

Saygılı İnsanların birbirlerine karşı saygılı olması, yetişirken saygının ne olduğunu öğrenmeleri, Kerim için önemliydi. “İnsanlar yaşama, başkalarının yaşamına,başkalarına gitgide daha saygısız oluyorlardı. Hoş, saygısız olmak da değildi bu; saygıyı hiç bilmemiş hiç öğrenmemiş olmalarıydı. Bu güzelliklere karşı karşıya geldiklerinde artık tanıyamamaları, içlerinde, bir kıpırtı olsun, duymamalarıydı. Ellerine ayaklarına bile, kalabalık içerisinde yaşayan insanlar olarak, söz geçirememeleri, neredeyse; zaten ürkek kedileri ürktümeği kişiliğini kanıtlamak belleyen küçük çocuklardan daha başka, daha olgun bir davranışta bulunmadıklarını anlayamamalarıydı.”

Yalnızlığı Seven Kerim, yalnız kalmaktan hoşlanmaya başlayan, yalnızlığa alışmış bir karakterdi. “Yalnızlığa gereğinden çok mu alıştım? Yalnızlığın kendini idare edişine iyicene saptım mı ki? Öyle mi demeli?”

Affedici İsabey'inde çocukluğundan beri didaktik tavırlarının etkisinde kalan Kerim, iç dünyasında kin, öc alma gibi duyguları beslemeyen bir karakterdi. “D. H. A., bugün bile katilleri, katillerin ardındakileri – varsa öyle birileri- merak etmiyor. Alacak öcü yok. Öç düşüncesini İsabey silmişti içinden, yıllar önce; öç düşüncesine yol açan duyguların yakışsızlığını, boşluğunu D.H.A., İsabey'den öğrenmişti.”

Şımarık İsabey, Kerim'i gözlemlediğinde, O'nun şımarık, biraz da şımartılmış bir karakter olduğunu söylerdi. “Senin eğitilişin, gördüğün terbiye, kişiliğin yavaş yavaş oluşurken gösterdiğin davranışlar, yıllarca, bizim tarafın hem dehşet içinde hem de yürekten küçümseyerek baktığı bir zavallı seyirdi. Görünüşte evde en çok üzerine düşülen, sendin; şımartılan, hiçbir eksiği olmayan,sendin”

Kıskanç Kerim, sevdiklerine karşı yoğun kıskançlık duygusu taşırdı “Kıskançlığı 'an' layıp yeniden- ama bu kez utanç duygusunu atarak – duyacak, 'aşk yüzünden cinayet' başlığını taşıyacak bir gazete haberine yalnız başkalarının değil, kendiminde pekala yol açabileceğini duyacak, bilecek yaşa geldiğim için mi? O sırada sezmediğim, düşünmediğim bir şey de gelip katılacaktı sonraları bu düşüncelere; kıskançlığı daha da anlaşılır kılacak bir şey...” Kerim için kıskançlık duygusu ardından gelen öldürme düşüncesi, çok da yadsıyacak bir unsur değildi. “İnsan sevdiğini kıskanınca, öldürebilirdi. Ama kıskandığı o çocuğu ...Renato ile konuşurken, 'yetim' bırakmaktan söz etmişim...O çocuğu yetim bırakmak için kendini de sevdiğini de öldürmek...Açıklanması gereken bir şey vardı burada.”

Şakacı Kerim, İsabey'e şaka yapmaktan, O'nu kızdırmaktan hoşlanırdı. “Her zaman takılır, kızdırırdım onu. 'Bacakların maymun gibi' derdim. 'üst yanın karpuz gibi...' Ne demek istediğimi pek bilmezdim galiba”